

Pytanie prejudycjalne

Czy zasady swobody przedsiębiorczości, niedyskryminacji i ochrony konkurencji, o których mowa w art. 49 i nast. TFUE sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisów krajowych, które nie zezwalają farmaceutyce — uprawnionemu do wykonywania zawodu i należącemu do odnośnego samorządu zawodowego, lecz nieposiadającemu apteki objętej planem rozmieszczenia — na prowadzenie w punkcie sprzedaży produktów parafarmaceutycznych, którego jest właścicielem sprzedaży detalicznej obejmującej również produkty lecznicze, dostępne tylko na receptę zwaną „białą receptą”, tj. takie, których koszty nie obciążają krajowego systemu opieki zdrowotnej, a pokrywane są w całości przez obywatela, ustanawiając jednocześnie w tym sektorze zakaz sprzedaży określonej kategorii produktów leczniczych jak też reglamentując liczbę aptek, które mogą być utworzone na terytorium krajowym?

Skarga wniesiona w dniu 3 kwietnia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-165/12)

(2012/C 157/10)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouquet i E. Paasivirta, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/19/UE⁽¹⁾ z dnia 16 grudnia 2011 r. w sprawie zatwierdzenia w imieniu Unii Europejskiej deklaracji w sprawie przyznania uprawnień do połowów na wodach UE w wyłącznej strefie ekonomicznej u wybrzeży Gujany Francuskiej statkom rybackim pływającym pod banderą Boliwariańskiej Republiki Wenezeli, ponieważ oparta jest na art. 218 ust. 6 lit. b) w związku z art. 43 ust. 3 TFUE;

— utrzymanie w mocy skutków decyzji po stwierdzeniu jej nieważności do czasu wejścia w życie nowej decyzji, którą należy przyjąć w rozsądnym terminie i na właściwej podstawie prawnej, mianowicie art. 218 ust. 6 lit. a) w związku z art. 43 ust. 3 TFUE, albo — w przypadku odmowy wyrażenia zgody przez Parlament — do czasu upływu krótkiego rozsądnego terminu, rozpoczynającego bieg z przyjęciem przez Parlament decyzji o odmowie wyrażenia zgody.

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/19/UE z utrzymaniem w mocy jej skutków do chwili wydania nowego aktu prawnego, gdyż wybór podstawy prawnej odbiega zasadniczo od podstawy zaproponowanej przez Komisję — mianowicie art. 218 ust. 6 lit. a) (w związku z art. 43) TFUE: zgoda Parlamentu.

W ten sposób Rada dopuściła się błędu; zgodnie z propozycją Komisji przed przyjęciem rozpatrywanego aktu Rada powinna była uzyskać zgodę Parlamentu.

W uzasadnieniu skargi Komisja przytacza trzy zarzuty. Poprzez składający się z trzech części zarzut pierwszy podnosi z jednej strony naruszenie art. 218 ust. 6 lit. a) TFUE i art. 43 ust. 2 TFUE, gdyż Rada wybrała art. 218 ust. 6 lit. b) i art. 43 ust. 3 TFUE jako podstawę prawną zaskarżonego aktu, a z drugiej strony naruszenie art. 296 ust. 2 TFUE, gdyż uzasadnienie wyboru podstawy prawnej przez Radę jest sprzeczne.

Zarzut drugi, który wynika z pierwszego, również dotyczy naruszenia art. 218 ust. 6 lit. a) TFUE, gdyż Rada uchybiła kompetencjom instytucjonalnym Parlamentu Europejskiego, nie uzyskując jego zgody, choć jest ona wymagana tym artykułem.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 17 TFUE i art. 218 ust. 6 TFUE, gdyż Rada wypaczyła propozycję Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 6, s. 8.